

Márki Borg

lépsz a kopár fák
vigyázta úton
és váratlan' lecsap rád
a versnek drónja

nem látod ki irányítja
épp csak érinti kabátod
épp csak feltépi a melled
szárnyatlan nagy szómadárként
néz rád mint felajzott dáma

kár hogy közben *már kiborg* vagy
egy új világrendben szolgál

digitális börtönőrök
lövik végül le a verset
szétrobbannak billentyűid
pixelekből mixelt mérgek
pórusaid eltömítik
szívfaladon átszivárog
tovább osztja csonka lényed
jelszavakkal megbilincsel
kém kutatja át a lelked
köréd nőtt egy kretén ország
nem is sejtjed: be vagy zárva
Észak-Kelet-Nyugat-Közép-
Dél-Egységes Mániába

s már hiába
rúgsz a Borgok márkijába

Kávéház

a szűk helyiségben
ahol a dohányzás megengedett
az egyedüllét írja ezt
a költeményt

az abrosz braille-üzenetet nyomtat
könyöködre s a nagy kerek
hamutartóban
álmosan forgolódik két kövér
cigaretacsikk

mint harkály a fába
éhsége morzejeleit
kopogtatod okostelefonba a verset
szaporodnak a puszta sorok
helyesírásra sincs tekintet
mert sötét lesz hirtelen
ha időben nem életjelez
az ihlet

Diadém

A grafitporba villám vág, és az
eddig hűtlen vers szégyenlősen
magára ránt egy gyűrött papírlapedőt.
Nincs nyomorultabb a költőnél,
amikor a vers kénytelen szülni őt.
A két nyirkos ujj közt remegő
rozsdás ceruzahegyező
vérmérgezésre játszik,
az itatós felissza a lét
szégyentelt szárazságát,
míg pár fröccsöntött rút szonett
szárba szökken, s a hervadó
lélekrózsákra egy megégett
bogarat sodor a szél.
Hártyás szárnyán reklámszöveg,
csáprágója a rím.

Lépések

még egyszer körbenéz
a szíve kőnehéz
a bőre mikrohull
ámul megtanul

mint neten makroblog
a vére végre bő
se pír se pára semmi
lázkitör

szétráz és közte rózsza nő
szikravíz hozsanna
óbéogat templomul de ritka
amikor hinni mer

elsajtul tejhabba lép
ikrázik látja rémbohóc
ki gyóntat s lelkiileg
benne lébecol

még egyszer kőbenéz
a szíve körteméz
a nyelve gömbvill
ámul megtanul

Summa

fortyogva fő egy fej,
s fut az érben, bár senki nem úzi,
a céklalé.

a sötétbe hajított étcsokoládé
lassan olvadozni kezd.

a csend postacímét
lovak nyerítik az éjbe,
ül a király fenséges
drónján, s az égből lebutul.
kúszik a láva be papírcipődbe,
debilaborokban érik a foszgén,
létviasz lecsöppen.

nagyjából minden kész.

Holdkór

Micsoda álmokkal bombáz,
agyad egy szivacsos romház,
úgy hívja magához lunát,
sprintel, aztán meg lomház,
világnak skandalumát
(nem bírva sanda dumát)
borítja rézedes ólmáz.

A holdkórosok ma boldogan
járják a tetőt, és megfogon
bennük a bizsergő gondolat:
csak egy lépés, át oda, nem vitás,
vár egy sárgább élet:
új holdfoglalás.

Etetés számokkal, 1971

